

ческото образование, че въобще не е проявила никакво разбиране за елементарни въ своята същностъ, но фундаментални по значение въпроси.

Но какво би могло да се направи въ бъдеще за класическото образование у насъ? — За същността на работата — всичко, тъй като до сега нищо не е направено. Безъ съмнѣние, съ право би могло да ни се отговори, че същото трѣбва да се каже за повечето отъ прѣдметитѣ, прѣподавани въ нашитѣ сръдни училища. Ний нищо не би възразили на туй; напротивъ, и нашето убѣждение е, че твърдѣ малко съ прѣдметитѣ, които не се нуждаятъ отъ обновление. Да грѣйне слънце въ душитѣ и да лъхне новъ лъхъ въ училищата, — ето „реформата“, отъ която тѣ се нуждаятъ и която единствено би била въ състояние да имъ даде животъ.

*

Новиятъ „Законопроектъ за основното и сръдно-то образование“, като прѣдвижда три типа гимназии (съ гръцки и латински, — само съ латински — и безъ класически езици), създава една удобна форма, въ която лесно би могло да се реализира това, за което е дума тукъ. И ний не се съмнѣваме, че ако въ министерството на народното просвѣщение има що-годѣ разбиране за въпроси отъ тоя родъ, то не ще се задоволи съ едно чисто шаблонно и формално разграничаване на тритѣ типа училища, но ще отиде по-далечъ отъ указаното по-горѣ въ скобкитѣ отличие, като образува поне една осмокласна гимназия, въ която латинския да се прѣподава отъ I-ия или II-ия, а гръцкия